

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ମୁଁ ବିଦେହୀ ପିତା ତୁମ ଭଳି ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ବିଦେହୀ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା ଯାହାକି କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା କାହିଁକି ପଡ଼ୁଛି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ପିଲାମାନେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ପିଲା କହୁଛନ୍ତି — ବାବା ତ ସେହି କଥାକୁ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି କଥାକୁ ହିଁ ଶୁଣାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମକୁ ମାୟାର ତୋଫାନ ବିବରଣ କରୁଛି, ଯଦି ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରତିଦିନ ସାବଧାନ ନ କରିବି ତେବେ ତୁମେମାନେ ମାୟାର ତୋଫାନ ନିକଟରେ ପରାସ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ତ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଶୁଣାଇବା ବନ୍ଦ କରିଦେବି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହାକୁ ବିଚିତ୍ର ରୁହାନ୍ତି ଉପାସ ମଧୁସ କୁହାଯାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧୁସ ଦେହଧାରୀ ହିଁ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ । ପାଠ ତ ସମସ୍ତେ ପଢ଼ାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧୁସ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଦେହଧାରୀ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏମିତି କେବେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବିଦେହୀ ବାବା ଅଥବା ରୁହାନ୍ତି ପିତା ସେମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧୁସ କୃଷ୍ଣ ଉଗବାନୁବାଚ ଲେଖିଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ମଧୁସ ଦେହଧାରୀ ହୋଇଗଲେ ନା । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ନୂଆ କଥା ଶୁଣି ଦୃଢ଼ନିଦରେ ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ରୁହାନ୍ତି ପିତା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । କେବଳ ଏହି ସଂଗମରେ ବାବା ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ଏହି ବରହମାତ୍ମକ ଦୃଢ଼ାଠା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି । ସିଏ ହିଁ ଉପାସର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । କାହିଁକି ନା ଏସବୁ ତ ଦୃଶ୍ୟମାନ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ସିଏ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଶରୀର ତ ବିନାଶୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ତୁମ ସମମୁଖରେ ସାକାର ଶରୀର ଧାରୀକୁ (ବରହମାତ୍ମକୁ) ବସିବାର ଦେଖୁଛ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଉପାସ ଏ ଦେହଧାରୀ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । ବିଦେହୀ ବାବା ହିଁ ଏହି ଉପାସ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି ? ସେସବୁ କଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଇପାରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସେମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ନିରାକାରଙ୍କର କୌଣସି ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ହିଁ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ପିତା ନିଜେ ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ଯାହାକୁ ତୁମେ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ । କେବଳ ଜାଣୁଛ ଯେ ସିଏ ବିଦେହୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଉପାସର ସାଗର, ସୁନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ କିପରି ପଢ଼ାଇବେ । ବାକି ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି, କାହାର ଆଧାର ନେଉଛି ? ମୁଁ କାହା ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ । ମୁଁ କେବେ ମନୁଷ୍ୟ କିମ୍ବା ଦେବତା ହେଉନାହିଁ । ଦେବତା ମଧୁସ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ସର୍ବଦା ଅଗରୀରୀ । କେବଳ ମୋର ହିଁ ଉପାସରେ ଏହି ପାର୍ବତୀ ନିରୁପାରିତ ଅଛି ଯେ ମୁଁ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ମୁଁ କାହାକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଉଗବାନୁବାଚ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦେଖ ରଥ କିଭଳି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଦୃଢ଼ନିଦରେ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ ତ ? ଯଦି କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ତେବେ ଆସି ବାବାଙ୍କ ନିକଟରୁ ବୁଝ । ଏମିତି ତ ନ ପଡ଼ାରିଲେ ମଧୁସ ବାବା ସବୁ କିଛି ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ କିଛି ବି ପଡ଼ାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଅବତାର ନେଉଛି । ମୋର ଜନ୍ମ ମଧୁସ ଆଗ୍ନିରାତ୍ମକ ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧୁସ ଆଗ୍ନିରାତ୍ମକ ଲାଗୁଛି ଯେ ବାବା କେତେ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱାସ ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଆଗ୍ନିରାତ୍ମକ କଥା ନା । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟି ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ତୁମର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି ନା । କଲ୍ପ କଲ୍ପ, କଲ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଆସୁଛି । ଅଧାକଲ୍ପ ଧରି ତୁମେ ତାକିଆସିଛ — ହେ ବାବା, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେହି ପତିତ-ପାବନ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧୁସ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅକାଳପୁରତ-ସତ୍ୟବାବା, ଅକାଳପୁରତ-ସତ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ, ଅକାଳପୁରତ ସତଗୁରୁ କୁହାଯାଏ । ଶିଖି ଧର୍ମର ମଧୁସ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସ୍ଲୋଗାନ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସତଗୁରୁ ଅକାଳପୁରତ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଏହା ମଧୁସ ଗାୟନ ଅଛି — ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା..... । ତେବେ ସିଏ କେବେ ଆସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି ? ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା । ଏକଥାରେ ପୁରା ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ଆସି କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ? କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । କେବଳ ତା’ର ଅର୍ଥ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅର୍ଥ ବୁଝାଉ ନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ସତଗୁରୁ ଅକାଳପୁରତ ଏହି ବରହମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର, ତେବେ ଏକଥା ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ । ବିଶ୍ୱାସ ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

କହୁଛନ୍ତି — ହେ ଗୁହାଣୀ ଆତ୍ମାମାନେ, ତୁମେ ପୂର୍ବରୁ ସତତପ୍ରୟାସ ଥିଲ ପୁଣି ତମୋପରାଧାନ ହୋଇଗଲ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ପୂରି ଚାଲିଛି ନା । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ଥିଲା । ତେବେ ସେମାନେ ସବୁ କୁଆଡେ ଗଲେ ? ଏହା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଦୃଢ଼ନିଦରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିବାନ କରାଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତ କଲ୍‌ପରେ ଥରେ ମାତର ଆସୁଛି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ମୁଁ କାହିଁକି ଆସିବି! ସେଠାକୁ ତ କାଳ ଆସିବ ନାହିଁ । ଆଉ ବାବା ତ କାଳମାନଙ୍କର କାଳ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାକୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହିଁ ତେଣୁ ମହାକାଳ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଲଏ ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ ସାଥରେ ଯାଉଛ ନା । କହୁଛ — ହିଁ ବାବା, ଆମେ ଖୁସୀ ଖୁସୀରେ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ତ ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଡାକିଥିଲୁ ଯେ ଏହି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରୁ ଆମକୁ ଭାସ୍ତା ଗାନ୍ତଧାମ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିନିଯାଅ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଶତରୁ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି, ଆଉ ଘଡ଼ିକୁ ଘଡ଼ି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ମୁଁ ମାଷ୍ଟର ସରବଶକ୍ତିମାନ ତ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିମାନ ଅଟେ । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଅଧାକଲ୍‌ପ ଧରି ତୁମ ଉପରେ ରାଜସ୍ବ କରୁଛି । ସବୁ କଥା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଆସି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଜାଗ୍ରତ କରାଇବେ ନାହିଁ ତେବେ ମାୟା ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦେବ । ଏହା ପବିତ୍ର ଏବଂ ଅପବିତ୍ରର ଖେଳ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାଲିଚଳନ ସୁଧାରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଦୁନିଆରେ କାମ ବିକାର ପାଇଁ କେତେ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ତେଣୁ କେବଳ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖ । ଏହି ସ୍ଥଳ ନେତ୍ର ଦୃଢ଼ାଠା ଦେଖ ହିଁ ନାହିଁ । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଛୁ । ତେଣୁ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ କିପରି ହେବୁ । ଆମେ ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ ପୁଣି ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଫେରିଯିବୁ । ଆତ୍ମା ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇ ଆସିଥିଲା ପୁଣି ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇ ନିଜ ମିଠା ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ଯାହା ବୁଝାଯାଉଛି ତାହା ପାଳନ କରିବା ଦରକାର ନା । ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ସେହି ଅନୁସାରେ ଧାରଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ପିଲାମାନେ କ’ଣ ଏପରି କହିବେ କି ବାବା ଆପଣ ଯେଉଁ କଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାକୁ ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲୁଣି, ଏବେ ଆମେ ତମୋପରାଧାନରୁ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇଯିବୁ । ଆପଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ଏଭଳି କହୁଛ କି ? ତେଣୁ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କଥା ତ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ କେହି ଧାରଣ କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉ ନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ବାବା ବାରମ୍ବାର କହିଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏହା ବୁଝାଅ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ, ଏଥିପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ବାବା ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହି କଥା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଯୋଗ ଆଧାରରେ ସତତପ୍ରୟାସ ହେବାର ଅଛି । ପିଲାମାନେ ନିଜେ ଲେଖୁଛନ୍ତି — ବାବା, ମାୟାର ତୋଫାନ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେବେ କ’ଣ ବାବା ସାବଧାନ କରିବେ ନାହିଁ, ଛାଡ଼ି ଦେବେ ? ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାରଥର କରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରମ୍ଭନ୍ତ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇନାହାନ୍ତି ସେପରମ୍ଭନ୍ତ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ସହିତ ଲଢ଼େଇର ମଧ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଲଢ଼େଇ ସେତେବେଳେ ଲାଗିବ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପୁରୁଷାରଥର କରମାନୁସାରେ ସତତପ୍ରୟାସ ହେବ । ଜଞ୍ଜନ ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ତୁମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ପାଇଗଲ, ତେବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସୁଖ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାରଥ ଭଲ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । କେତେକ ପିଲା କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । କାରଣ ଏହି ପାଠ କେବେ ପଢ଼ି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ଭିତରେ ନିରାକାର ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ କେହି ପାଠ ପଢ଼ିନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ନୂଆ କଥା ହେଲା ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସତତପ୍ରୟାସ କରିବା ପାଇଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛି । ଯେପରମ୍ଭନ୍ତ ସତତପ୍ରୟାସ ହୋଇନାହିଁ ସେପରମ୍ଭନ୍ତ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେମିତି ଅନ୍ୟ ପାଠପଢ଼ାରେ ଫେଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି ସେମିତି ଏହି ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ଫେଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାଠା କ’ଣ ହୁଏ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସଞ୍ଚାର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବାର ଅଛି । ବାବା ତୁମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦୃଢ଼ାଠା ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହୋଇଯିବ ପୁଣି ତୁମ ପରେ କରମାନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ କଥା ବୁଝି-ବୁଝି ମାତାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍, ସେହି ଶିବବାବା ହିଁ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଶରୀରର ପିତା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ନିଜସ୍ବ ଆଧାନତି । ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବୁ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । କାରଣ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଆସି ତୁମକୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେତେ କଥାର ସମ୍ପତ୍ତି କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ଭୁଲ୍ ହୋଇଛି ପ୍ରଥମେ ସେଗୁଡ଼ିକର ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ମୁଖ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହେଉଛି “ଉଗବାନ ସରବବ୍ସାଧୀ ଅଟନ୍ତି ।” ଉଗବାନୁବାଚ -- ମୁଁ ସରବବ୍ସାଧୀ ନୁହେଁ । ସରବବ୍ସାଧୀ ତ ୫ ବିକାର ଅଟେ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୁଲ୍ । ଗୀତାର ଉଗବାନ କୃଷ୍ଣ ନୁହନ୍ତି, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି ଭୁଲ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ସୁଧାର ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କେବେ କୌଣସି ସନ୍ତାନ ଲେଖି ନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏଭଳି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଲି ଏହି ୫ ଭୁତ କାରଣରୁ ହିଁ ଭାରତ ପବିତ୍ରରୁ ପଡ଼ି

ହୋଇଛି । ତେବେ ଏସବୁ ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡିବ । ଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ପରମପିତା, ପରମ ଶିକ୍ଷକ, ପରମ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ପରମପିତା - ପରମଶିକ୍ଷକ - ପରମସତଗୁରୁ କହିପାରିବା ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ତ ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗୀ ସେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ଆସନ୍ତି ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରେତାରେ ରାମ ଆସନ୍ତି, ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ କରମାନୁସାରେ ନିଜ ନିଜ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି — ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିକାରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷକୁ ପାନ କରି ତାଙ୍କର ଗଳା ହିଁ କଳା ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବୁଝାଇ ବୁଝାଇ ଗଳା ସୁଖୀୟାଉଛି । କଥା କେତେ ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ପଚାର - ମୁଁ ଏଭଳି ଗୁଣବାନ୍ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଛି ?

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଯେପରମ୍ପନ୍ଥ ବିନାଶ ହୋଇନାହିଁ ସେପରମ୍ପନ୍ଥ ତୁମେ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଭଲେ କେତେ ବି ବୁଝାଅ ଯେ ସାରା ସମୟ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଆଉ କୌଣସି ବ୍ୟସ୍ତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର ନାହିଁ ବାସ୍ । ବାବା ଲଭେଇ ପୁରବରୁ ମୁଁ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଦେଖାଇବି — ଏଭଳି କେହି ସନ୍ତାନ କରି ଦେଖାଉ, କିନ୍ତୁ ତ୍ରାମାରେ ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ତ ଜଣେ ହିଁ ଯିବ । ଲଏ (ବରହମା) ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କେତେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ମାୟା ତ ଆହୁରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଆସୁଛି । ବରହମାବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି — ମୋ ନିକଟରେ ଆସି ଶିବବାବା ବସୁଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏତେ ମନେ ପକାଇ ପାରୁନାହିଁ, ଭୁଲିଯାଉଛି । ଭାବୁଛି ମୋ ସାଥୀରେ ବାବା ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଏମିତି ନୁହେଁ, ମୁଁ ତ ସାଥୀରେ ଅଛି, ଏଥିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯିବାର ଅଛି । ନାହିଁ, ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତୁମେ ସାଥୀରେ ଅଛ ତେଣୁ ତୁମେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟ, ତୁମକୁ ତ ଆହୁରି ଅଧିକା ତୋଫାନ ଆସିବ । ନଚେତ୍ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇପାରିବ । ଏସବୁ ତୋଫାନ ତ ତୁମକୁ ପାସ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଅତି ନିକଟରେ ରହି ମଧ୍ୟ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରୁ ନାହିଁ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ କିପରି ହୋଇଯିବେ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । କେହି ଏଭଳି ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖାଉ ଯେ ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆଗୁଆ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଏହିଭଳି ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇ ଦେଖାଇବି । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ତ୍ରାମା ପୁରବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ ।

ତୁମକୁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଚରିତ୍ରର । ଦେବତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଏବଂ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଚରିତ୍ରରେ କେତେ ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ବାକି ଅବଳା ମାତା କନ୍ୟାମାନେ ପରର ଅଧୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣର କବଳରେ ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଅଛ । ସେମାନେ ରାବଣର ଅଧୀନରେ ଅଛନ୍ତି । ବରତ୍ତମାନ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି ନା । ବାକି ରାମ ଏବଂ ରାବଣ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ସୁଧାର ଚାଲ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ରାତିରେ ନିଜର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଦେଖ, ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ କୌଣସି ଆସୁରୀ ସ୍ୱଭାବର ବଶୀଭୂତ ହୋଇନାହିଁ ତ ? ବଶିତାରେ ଫୁଲ ଗୁଡିକ କରମାନୁସାରେ ତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଦୁଇଟି ଫୁଲ ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ-ନିଜର ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତା ନିଜସ୍ୱ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏଠାକୁ ଆସି ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନାର କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଆସି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ବେହରା ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ନୁଆ ଦୁନିଆର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବେ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖିବାର ଅଛି । ଶାରୀରିକ ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବାର ହିଁ ନାହିଁ । ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ହୃଦୟକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଦୂର ଗୁଣବାନ ହେଲିଣି ? ମୁଁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କେବେ ବି ଆସୁରୀ ବ୍ୟବହାର କରୁନାହିଁ ତ ?

ବରଦାନ:- ହଲଚଲ୍ ସମୟରେ ହତାଶ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ହୃଦୟକୁ ବିଶାଳ କରି ସାହସୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯଦି କେତେବେଳେ କୌଣସି ଶାରୀରିକ ରୋଗବ୍ୟାଧି ଆସୁଛି । ମନରେ ତୋଫାନ ଉଠୁଛି, ଆର୍ଥିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବା

ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ବା ସେବାକ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ଅସନ୍ତୁଳନ ଦେଖାଦେଉଛି — ସେହି ସମୟରେ ହତାଶ ହୁଅ ନାହିଁ । ହୃଦୟକୁ ବିଶାଳ କର । ଯଦି କୌଣସି ହିସାବ-କିତାବ ଆସିଗଲା ବା ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ଆସିଗଲା ତେବେ ତା'କୁ ଚିନ୍ତା କରି କରି ହତାଶ ହୋଇ ଅଧିକ ବଢ଼ାଅ ନାହିଁ, ସାହସୀ ହୁଅ, ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ — ହାଏ, ମୁଁ କ'ଣ କରିବି..... ଏହିଭଳି ସାହସ ହରାଅ ନାହିଁ । କାରଣ ସାହସ ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ବାବାଞ୍ଜର ସହଯୋଗ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

କାହାର ବି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦେଖିବାର ଆଖିକୁ ବନ୍ଦ କରି ମନକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***